

משמעותו של העידוד עדות שקר ואמרו
(שםות לב) אלה אלהיך ישראל, בקהל פקיף,
בקול חזק, שפטותם (שם) קול
מלחמה במלחמה. בಗל זה, כאמור
(במדבר ח) וישלחו מן המלחמה כל צרווע
וכל זב וגוו.

על דין שמקלקל דין - שפטותם
(עשיה ח) כאכל קשה לשון אש
וחחש וגוו, ופרחים באך יעה
וגוו. מה הטעם? כי מאסו את
תורת ה' אבאות. ואין פרחים אלא
ארעה, שפטותם (יקרא יט) ואם פרום
תפרח הארץ. על שנанс בתחים
חברו מניין? מעוזיה, שנанс
בתחים הפנה, שפטותם והארעה
זורה במצחו. ועל המשליח
מזרנים בין אחים - שפטותם (בראשית
יט וינגע'ה) את פרעה, שהוא
שלח מזרנים בין אברחים ושרה.
ועל עין הארץ, כמו שנאמר. וכולם

הייו באותו בלם הרשע.
בא וראה מה בethoven, פתוורה אשר
על הנהר. מה זה על הנהר? שנותן
עין הארץ על אותו נהר שעומד
על ישראל, שפטותם (עשיה ט) הנהני
נטה אליה הנהר שלום. והוא בא
באותו שלחן והתגירה בהם.

אמר רבי אבא, כל הדברים הללו
הייו בודאי בבלעם. אבל גליוי
עריות מניין? שפטותם (במדבר לא) הן
הנה היובני ישראאל בפרק בלעם
למסר מעלה בה' וגוו. הרי פאן
עכודה זורה וגליוי עריות. עדות
שקר - שפטותם וידיע דעת עליון.
ודעת בהמתו לא הנה יודה. קלקל
את הדין - שפטותם לך איעץ.
שהרי ברין עומדים, וננתן עצה בעה
להזיק, וסתה מהדין, ויעז רעות
עליהם.

ונבם בתחים שלא שלו, שפטותם
וاعל פר ואיל במנזבת, וככתוב את
שבעת המזבחות ערכתי. משליח
ערבתי. משליח מזרנים בין אחים, בין ישראל
לאביהם שבשים. לשון

ואמרו (שםות לב) אלה אלהיך ישראל, בקהל פקיף,
דכתיב (שםות לב) קול מלחה במלחמה. בגין דא,
(במדבר ח) וישלחו מן המלחמה כל צרווע וככל זב
וגוו.

על דין דמקלקל דינא, דכתיב, (ישעה ח) פאכל
קשה לשון אש וחחש וגוו ופרחים באך
יעלה וגוו, מי טעמא. כי מאסו את תורה יי
צבאות. ואין פרחים, אלא צרעטה. דכתיב, (ויקרא
ט) ואם פרותה תפיחה הארץ. על דעאל
בתחומה דחבריה מניין. מעוזיה. דעאל
בתחומה דכהונה. דכתיב, (דברי הימים ב כ) והארעה
זורה במצחו. ועל דמשלים מזרנים בין אחים.
דכתיב, (בראשית יט) וינגע'י את פרעה, דאייהו
שליח מזרנים בין אברחים ושרה. ועל עינה
בישא, כמה דאטמר. ובכליה הו ביה בההוא
רשות דבלעם.

הא חזי, מה כתיב, פתוורה אשר על הנהר.
מי על הנהר. דיבוב עינא בישא, על
ההוא נהר, דקימא בהו ביישראאל. דכתיב, (ישעה
ט) הנני נוטה אליה הנהר שלום. והוא אתה
בהו פתוורה, ואגורי בהו.

אמר רבי אבא, כל הגני מלין הו ודאי בבלעם.
אבל גליוי עריות מניין, דכתיב, (במדבר לא)
הן הנה היובני ישראאל בפרק בלעם למסר
מעל בי' וגוו. הא הכא עבודה זורה וגליוי
עריות. סהdotsתא דשקר, דכתיב וידע דעת
עליזון, ודעת בהמתו לא הנה ידע. קלקל ית
דינא, דכתיב לך איעץ. דהא בדינא קיימה,
ויבוב עיטה בישא לאבאשא, וסטא מן דינא,
ואמליה בישין עליה.

על בתחומה דלאו דיליה, דכתיב וاعל פר
וail במנזבת, וככתוב את שבעת המזבחות
ערבתי. משליח מזרנים בין אחים, בין ישראל